

[Gerda Møller.]

ønskede, det skulle ligge i Vestjylland. Det var den begrundelse, der blev givet, og jeg må da sige, at man var ikke kommet spor længere med planlægningen, selv om man var gået ind for en anden beliggenhed for centeret.

Til hr. Heinesens bemærkninger om, at jeg jo skulle løfte arven efter fru Ellen Strange Petersen, og at det var derfor, jeg holdt den tale, jeg gjorde, vil jeg sige: ja men det er jeg da heller ikke spor ked af. Fru Ellen Strange Petersen var den første, jeg var lige ved at sige her i landet, men i hvert fald her i tinget, der så den udvikling, der ville ske med Roskilde universitetscenter. Det er da sådan set kedeligt, at det ikke er hende, der står på denne talerstol i dag, det havde hun da fortjent.

Med hensyn til lovhjemmelen må jeg stadig væk hævde, at loven af 28. maj 1970, hvor der i § 1, stk. 3 og 4, står, at de økonomiske rammer for Roskildecenterets opbygning fastsættes ved lov, aldrig er blevet opfyldt. Hverken hr. Heinesen eller fru Ritt Bjerregaard har gjort forsøg på at få en sådan lov igennem, men alligevel er udbygningen af Roskildecenteret fortsat, uden at folkettinget har haft mulighed for at tage stilling til, hvordan centeret skulle fungere, og til de økonomiske konsekvenser på længere sigt. Man er efter min opfattelse gået videre, end loven af 4. juni 1970 hjemler adgang til, og man har fortsat udbygningen efter den dato, der er fastsat i denne lov. Jeg mener, at udviklingen omkring Roskilde universitetscenter i høj grad kalder på en lovgivning både om økonomien og om undervisningens indhold. Det er i orden, at man eksperimenterer med en basisuddannelse, men det kan ikke som i Roskilde ske helt løsrevet fra den øvrige undervisningspolitik.

Dette universitetscenter blev, som jeg sagde i min første ordførertale, lagt i Roskilde for at aflaste København, og fordi det var nær ved Risø. Hvad ligner det så, at en lille gruppe sammen med undervisningsministeren planlægger hele forløbet uden om

lovgivningsmagten og med resultater, der afviger meget fra det, man oprindeligt havde tænkt sig.

Jeg har ikke sagt, at det fysiske grundlag for RUC ikke er i orden, men med hensyn til det faglige indhold, basisuddannelsernes udformning, overbygningerne, og hvad uddannelserne i øvrigt skal bruges til, er folketinget aldrig blevet spurgt.

Jeg har da også lyst til i den forbindelse at sige, at i sommeren 1973 måtte den daværende undervisningsminister, hr. Heinesen, da også indirekte indrømme, at hele sagen om RUC havde været præget af en uordentlig procedure. Det hele, fik vi at vide, var foregået ganske overordentlig forceret, og han oplyste samtidig, at udbygningen af RUC støttede sig primært til godt og vel en halv snes aktstykker, som havde passeret folketingets finansudvalg. Ja men finansudvalget foretager ikke nogen uddannelsespolitisk, pædagogisk eller forskningspolitisk bedømmelse, og det er derfor, jeg stadig vil hævde, at der ikke har været dette lovgrundlag.

Jeg godtager altså ikke, som hr. Heinesen sagde her fra talerstolen, at det bevillingsmæssige og det legale grundlag er tilvejebragt gennem tilslutning til de årlige finanslove, og jeg mener heller ikke — og det er en bemærkning til fru Ritt Bjerregaard — at man kan lovgive over bekendtgørelser.

Med hensyn til forslaget om motiveret dagsorden, som er stillet af hr. Maigaard, vil jeg gerne sige, at det kan vi ikke gå ind for fra den konservative folketingsgruppes side. Vi kan ikke være med til at opfordre undervisningsministeren til at forelægge planer for en koordineret uddannelse af lærere til folkeskole, gymnasium og HF ved de herskende universitetscentre for folketinget, før man har foretaget de nødvendige forsøg, de nødvendige eksperimenter, og både kontrolleret og vurderet disse forsøg.

Jeg vil i den forbindelse sige, at vi i den konservative folketingsgruppe netop har den indstilling, at der mange steder trænges til en afklaring af forholdene inden for den